

Домове на **мир** и **изцеление**

*“Мир ви оставям; Моят мир ви давам;
Аз не ви давам както светът дава.
Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои.”
(Йоан 14:27)*

Късчета мир

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Йоан 14:27

Боб лежеше на дивана. Отеклите кръвоносни съдове на мозъка му упражняваха болезнено налягане върху челото му. Работният му ден беше напрегнат. Сега си беше у дома и се опитваше да се отпусне. Нямаше търпение да види жена си. Може би тя ще успее да премахне болката му с масаж или пък ще предложи студена мокра кърпа против главоболието му. Още от входната врата Сара избухна с оплаквания. Това не вървяло, онова не вървяло. Не беше нужно много време Боб да забележи, че тя е в лошо настроение, но и той не беше готов да прояви съчувствие. Преструваше се, че

слуша докато избяга в банята, а в действителност си мислеше:

‘Докога! Не разбира ли, че не се чувствам добре? Мисли само

и единствено за себе си.’ Забелязвайки липсата на интерес от страна на мъжа си, Сара още повече се притесни. ‘Нима не го е грижа?’ - си мислеше тя. ‘Той дори не ме слуша. Колко грубо!’ Като си мислеха, че техните собствени нужди не са задоволени, и двамата (и Роберт, и Сара) позволиха да ги завладее чувство на гняв до такава степен, че накрая вратите бяха затръшнати и много сълзи проляни. Звучи ли познато? Вие също сте преживявали спречквания в отношенията било с партньора или с приятелите. Може би дори с Бога. Какъв съвет бихте дали на Боб и Сара, за да намерят мир в своите взаимоотношения? Какво правите, когато около вас ви дразнят, не оправдават вашите очаквания или ви нараняват емоционално?

Да живееш в един дом, където цари мир – дали това е действително възможно в днешното общество? Ако трябва да бъдем честни, ние ще признаем че сме по-склонни да показваме нашите истински емоции пред най-близките ни, защото чувстваме че сме най-сигурни с тях. Те трябва да ни обичат, нали? Повечето от нас не се колебавят да им покажат своите притеснения. Много често оставяме гнева да се развихри. Докато някои от нас се борят с изблиците на гняв, други отиват в другата крайност: те са експерти в опазването на мира. Те подтискат своите чувства и се опитват да не ‘раздвижват водите’. Те не забелязват, че избягването на конфликта не носи истински мир. Често негативните чувства, с които не сме се справили, се обръщат против нас, причинявайки ни горчивина или депресия.

И така, как да изградим домове на мир и изцеление? Това е фокусът на урока тази седмица. Освен другите неща, ние ще видим какво казва Бог за гнева, справянето с конфликта и прощението. Запомнете, същият Исус, Който каза: “Мълчи! Утихни!” (Марк 4:39) на вятъра и вълните на Галилейското езеро, е способен и желае да разреши най-бурните ви конфликти. Той е обещал да направи точно това. (Ерем. 33:6).

Мирният дом – случва ли се това в днешното общество?

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Пс.37:8,Мат.5:22,12:1-14; 18:15-18; Марк 7:6-13,Фил.2:1-16; Кол. 3:12-15;

Потушаване на гнева (Пс.37:8)

Еврейската дума,която се превежда с ‘ беснея,вилнея,буча’ означава да горя или да бъде запален от гняв. Този стих ни предава една духовна истина: гневът носи зло в нашите домове. Контекстът в този стих ни дава ключ към потушаването на гнева. Обратното на вилнеенето е доверието в Бога. Гневът в дома може да бъде признак на липса на вяра. Например, ние се чувстваме разстроени и обезкуражени когато “желанията на нашето сърце” остават измамливи. Когато погледнем на Исус,ние виждаме Един Мъж,Чиию желания и ежедневни планове се ръководеха от пълното доверие в Неговия Отец. Следвайки Неговия пример,когато се научим да се доверваме на Бога,да си почиваме в Него,да Го чакаме търпеливо и да Му позволим да ръководи нашите стъпки,нашите притеснения ще се изпарят и гневът ни ще престане. Бог гледа много сериозно на здравите семейни взаимоотношения (Мат.5:22-24; 18:15-18). Ние трябва да проумеем,че чувствата на враждебност по отношение на членовете на нашето семейство са достатъчно тежко провинение,което може да засегне даже нашата вечна съдба. (Виж също Ефес.6:1-4). В Матей 5:23,24,Исус ясно показва,че помиряването с хората около нас е по-важно от жертвите

**Исус ясно показва, че
помиряването с хората
около нас е по-важно от
жертвите и поклонението**

и поклонението. Ние не трябва да си въобразяваме,че можем да бъдем примирени с Бога – да се наслаждаваме от това да Му служим и Му се покланяме – докато оставаме непомирени с нашите братя и сестри. Той ни поставя предизвикателството да направим първата стъпка

за помирение,когато е налице оскърбен член от семейството. И в Матей 18:15-18,Исус ни подтиква да предприемем действия водещи до помирение с някой,който ни обижда.

“Окуражаване” има основно значение да се привлече някой посредством настоятелна молба,апел,искане,или като едно авторитарно представяне на привилегии и изисквания: убеждаване,увещаване, окуражаване,или като предлагане на утешаваща помощ: утешение, успокоение.

“Утешение” означава убедителна сила ,кото води до създаването на надежда и поема инициатива: окуражаване,успокоение.

“Общение” означава взаимоотношение,характеризиращо се със споделянето на общи неща – общение,участие,даване по такъв начин, че другите да могат да го споделят: щедро,по братски,по-специално доброволни дарения,дар.

“Привързаност” означава мотивираща емоция на симпатия, съчувствие, милост, състрадание. Бог иска нашите семейства да са описани с тези думи. (Виж също Колос.3:12-17 за друг списък от благословения на обещанието). Той желае те да бъдате място на свята сила и сигурност.

Семействата се нуждаят от Христовия ум.(Филип.2:2-8). Павел продължава да описва какво се изисква от нас,ако искаме да се наслаждаваме на благословенията,описани по-горе. В тези стихове той изброява: (1)да имаш същия ум,(2)поддържане на същата любов,(3)обединени в духа,(4)стремящи се към една цел,(5)смирение на ума,(6)считащи другите по-важни от себе си,и (7)интересуващи се от интересите на другите. Това,което ни спъва да се наслаждаваме на тези благословения са: егоизъм,празното самомнение (високото самочувствие) и съобразяването единствено с нашия собствен интерес. След това Павел посочва Исус Христос като пътя към тези благословения. Нуждаем се от Неговия ум,Който не сграбчи,не се прилепи и не изискваше дори това,което беше Негово по природа (равенството с Бога). Сграбчването включва в себе си чувство на отчаяние,което води неговия притежател до спечелване на желаното нещо бързо,още преди то да е достигнало до обсега му. Сграбчването може да се появи по отношение на материални вещи,абстрактни неща (подобно на времето),интелектуални идеи или състояния. Сграбчването се корени в човешкия егоизъм и е израз на човешката решимост да контролира. Ние се нуждаем от Неговия ум, Който бе изпразнен от Себе Си. Той се лиши от всеки фокус върху Себе Си.Всеки интерес за Себе Си беше премахнат. Той отне ефективността на Своето Собствено Аз,което имаше влияние върху Неговия живот. Той живееше напълно за другите. Ние се нуждаем от Неговия ум,Който се смирява. Тази гръцка дума буквално означава ‘да сниша’,или ‘да направя нисък’,и за планина,‘да изравня’. Исус изравни величието на Своята божественост. Той изравни Своето ‘Аз.’ Той беше готов даже да изтърпи унижение от ръцете на зли хора в името на Божието царство. В Христос обитава “всяко духовно благословение в небесни места”(Ефес.1:3). Нашите домове и църкви могат да се наслаждават на тези благословения чрез прилагане на Евангелието на Исус Христос в нашия личен живот. Когато приемем,че Христовата смърт отнема онова,което не сме създадени да бъдем,ние можем да бъдем изпълнени с Неговия възкресен живот – приели самото Христово сърце и ум – ние ставаме всичко това,което Той е имал предвид да бъдем. Наша привилегия е наистина да пеем: “С Исус в едно семейство; щастлив,щастлив дом!”

КАК МИСЛИТЕ?

1. Отбележете си всеки стих в Псалм 37,който описва доверието,че Бог ще изработи нещата. В кои области от Вашия живот имате нужда да вярвате на Бога повече?

2. Помислете си как би изглеждало Вашето семейство,ако беше описано от 5-те специални думи на Павел във Филипяните 2:1. Обсъдете това с някого.

3. Приели ли сте вече наистина самият ум на Исус като Божий дар за Вас точно сега? Ако е така,избройте за себе си или опишете на някого каква е последната от това за Вашето семейство. Ако не,както Ви възпира от това да последвате примера Му,разкрит в Неговото Слово?

СВИДЕТЕЛСТВО

Ефес. 4:30-32

„Ние твърде малко познаваме нашите собствени сърца и имаме твърде слаба представа за нуждата си от Божията милост. Ето защо толкова малко ценим нежното състрадание,което Исус проявява към нас и което ние трябва да проявяваме един към друг. Трябва да помним,че нашите братя по вяра са същите слаби и грешаци смъртни като самите нас.“¹

„Нека да ходим внимателно пред Бог,нека мислим за това колко често сме престъпвали обреците си и сме нарушавали най-добрите си решения; колко често пред лицето на голямата светлина,която имаме сме се отвръщали от Бога в търсене на нашите идоли. Крайно необходимо е за нас да се смирим под мощната Божия десница. Естествено е да мислим за себе си по-високо,отколкото трябва,но въпреки че е болезнено да познаваме себе си такива,каквито в действителност сме,въпреки това трябва да се молим Бог да ни разкрие как точно ни вижда Той. Ние не трябва да преставаме да се молим,когато сме поискали такова откровение за самите нас. Трябва да молим Исус да бъде разкрит пред нас като прощаващ греховете ни Спасител. Когато видим Исус Такъв, Какъвто е,в сърцето ни ще се породи искрено желание да избягаме от своето его,за да можем да бъдем изпълнени с цялата Христова пълнота. Когато това се превърне в наша

опитност,ние ще правим добро един на друг и ще използваме всички средства,които имаме на разположение,за да постигнем благочестие.“²

„Защото ако вие простите на хората съгрешенията им,то и Небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на хората съгрешенията им,то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения.“ /Мат.6:14,15/. „Христос беше Принцът на страдащите; но Неговите страдания произтичаха от чувството за зловредност на греха и от познанието,че фамилярността със злото заслепява човека за отвратителността на неговият характер... Ние знаем,че без Божията помощ човечеството би погинало и Той вижда множества погиващи при наличието на изобилна помощ... Сатана с неговите огнени изкушения разби сърцето на Исус. Спасителят не виждаше отвъд портите на гроба. Не Му бе дадена надежда за славно възкресение от гроба като Победител,нито Му бе казано,че Бог Отец ще приеме Неговата жертва. Той се боеше от това,че грехът бе толкова отвратителен за Бога,че разделението с Отец ще бъде вечно.“³

„Ние твърде малко познаваме собствените си сърца“

КАК МИСЛИТЕ?

1. Как разбирането за това,кои сме ние ни предпазва от наскърбяването на Светия Дух,както е заповядано в ключовия ни текст?
2. Исус ни предложи прощение още преди да бяхме осъзнали,че се нуждаем от него. Как това трябва да повлияе времето и условията,при които ние предлагаме прошката си на другите?

1 – „Свидетелства към църквата“,том 5,стр.246-247

2 – „Избрани вестии“,кн.1,стр.312-313

3 – „Животът на Исус“,стр.752-753

РАЗКОВНИЧЕТО НА СМИРЕНИЕТО

ЧЕРНО НА БЯЛО

Филип. 2:1-16

Може би най-силният текст от урока ни се намира във Филип.2:1-16. Тази глава започва с четири стиха, които са фундаментални - заповеди, които ако бъдат последвани, биха направили всеки дом изцеляващ и мирен. Въпреки това списъкът ни изглежда невъзможен, както в действителност е, ако не чуем останалото от текста. Следователно, стихове 5-8 ни дават основата за всички заповеди в първите четири стиха.

Фил.2:5-8 представя Христовото смирение, изявено в спасителния план. Няколко ключови думи описват степента на Христовото смирение в Неговото себераждане. Те са: форма (morphē), „подобен“ (homoiomati) и „човешки образ“ (schemati). Morphē се отнася за физическата форма на нещо. Преди идването си на този свят Христос съществуваше под формата (morphē) на Бог. Христос се отказа от този образ и взе формата /образа/ на слуга. Поради неизбежните ограничения на образа на слуга, Христос изостави Своите Божествени прерогативи.

Но смириенето Му отива много по-далеч! Стих 7 казва, че Христос стана подобен (homoiomati) на хората. Тази фраза трябва да означава повече от простото вземане на нашето физическо естество, тъй като думата morphē вече изясни този факт. Думата подобие (homoiomati), когато се използва в този контекст показва, че Христос наистина при възплъщението Си на земята беше направен като тези, които дойде да спаси. Но има още една стъпка в това откровение за смириенето на Христос. Той беше „намерен в образа (schemati) на човек“. Най-добрият превод на тази дума изглежда отразява начина, по който всички хора трябва да преминат през живота. Павел използва schemati по този начин в 1 Кор.7:31. В контекста Павел говори за начина на живот в този свят, който преминава. И така, Христос прие „участта на човечеството“. Христос, Господарят на небето, смири Себе Си да се сблъска с живота в този свят така, както ние се сблъскаме и по всяка точка беше Победител чрез вяра. Преминавайки през тези стъпки, Христос предприе и финалната: Той беше послушен до смърт, която за Него беше равностилна на втората смърт. Когато ние осъзнаем тази саможертва, това ще промени начина, по който се отнасяме към нашия партньор, нашите деца и родители. Оставянето да ни води същият Дух, Който беше в Христос, ще ни позволи да изпълним заповедите, дадени ни в първите четири стиха от Фил. 2 глава, а нашите домове със сигурност ще се превърнат в места на мир и изцеление.

**„Това изглежда като
невъзможен списък“**

КАК МИСЛИТЕ?

1. Каква практическа стойност виждаш в заповедите, записани във Фил.2:1-4?
2. Как на практика ние „имаме в себе си същия дух, който беше и в Христос Исус“? /стих5/

ИМА КАК

Фил.2:13

Как можем да намерим изцеление и мир за нас и нашите семейни взаимоотношения?

1. Посвети своя живот и взаимоотношения на Исус.

„Защото Бог е,Който според благоволения Си,действа във вас и да желаете това,и да го изработвате“. /Фил.2:13/ Прекарването на време с Бога чрез молитва и изучаване на Библията ни позволява да чуем Неговата воля и ни дава възможност да споделим с Него нашите опасения.

„Представяйте пред Бога своите нужди,своите радости,своите скърби,своите грижи и своите страхове. Няма да Го претоварите; вашето бреме няма да Го затрудни или измори. Този,Който знае броя на космите по главите ви,не е безразличен към нуждите на Своите деца. „Господ е много състрадателен и пълен с нежна милост.“/Яков 5:11/. Неговото любящо сърце се трогва от скърбите ни и даже от самото им изговаряне от наша страна. Донесете при Него всичко,което ви смущава. За Бога нищо не е толкова голямо,че да не може да го понесе,защото Той носи световете,Той управлява всичко във Вселената. Нищо,което по какъвто и да било начин засяга нашия мир,не е така незначително за Него,че да не го забележи. Някоя част от житейския ни опит не е толкова тъмна,че да не може да я прочете. Няма положение,колкото и объркано и трудно да е,което Той да не може да разреши. Никаква беда не може да сполети и най-незначителното от Неговите деца,никаква грижа не може да нападне душата,никаква радост не може да ни развесели,никаква искрена молитва

не може да се отрони от нечи устни, без Той да ги забележи или да не Го засегнат непосредствено. „Той изцелява съкрушените по сърце и превързва раните им“ /Пс.147:3/. Отношението между Бога и всяка душа е така лично,

„Взаимоотношенията се създават в нашите сърца“

специално и пълно,като че ли не съществува друг човек между земята,за когото Той да се грижи или за когото да е дал Своя любим Син.“

2. Следвай Христовия пример. „Имайте в себе си същия дух,който беше и в Христа Исуса“ /Фил.2:5/. С разума си ние осъзнаваме,че Исус е единственият източник на истинско изцеление. Но взаимоотношенията се изграждат в сърцата ни. Ние не ще имаме здрави взаимоотношения,такива каквито Бог иска за нас,ако не повярваме напълно и не подражаваме на примера на Христос.

„Не е достатъчно да повярваме за Христос,трябва да повярваме в Него.

Единствената вяра,която ще ни ползва е тази,която Го прегръща като личен Спасител,Който ни вменява Своите заслуги. Мнозина считат вярата за мнение.

Спасителната вяра е мост,чрез който тези,които приемат Христос се свързват в заветни отношения с Бога. Истинската вяра е живот. Живата вяра означава засилване на активността,едно безпрекословно доверие,чрез което душата става превъзможваща сила.“²

3. Служи на другите. „Не гледайте всеки само за своето,но всеки и за чуждото.“/ст.4/ Докато сте заети със служенето,вашият проблеми ще избледнеят и ще заемат своето подобаващо място. Ще имате радост и мир.

1 – „Пътят към Христа“,стр.100

2 – „Животът на Исус Христос“,стр.347

ИЗПИТАЙ СВОЕТО СЪРЦЕ

МОЕТО МНЕНИЕ

Лев.19:17

Конфликтът е достатъчно разстройващ, но какво става, когато се използват неправилни методи за помирение? Обсъждайки семейните си взаимоотношения, Бил и Лин Хъбълс казаха: „Те често натрупват рана върху рана“.1 Обсъждайки отношението родител-дете Е. Уайт каза, че „ние търсихме защита против тенденцията към търсенето на грешки или цензурата.“2 Тези чести кораници не само че не довеждат до исканата реформация, но имат за резултат създаването на „обезкуражаване и безнадежност, често прикрити под маската на безразличие или безразсъдно непокорство“.3 „Това, което е важно при корекцията е не подтикането на вашите чувства, гняв или нараненост; то е по-скоро разбирането на естеството на борбата, която води вашето дете. Важно е разбирането „защо“ нещо е било направено или казано. Вие имате нужда да разберете... какво става вътре във вашето дете.“4 Може би Лев.19:17 има да ни каже нещо за подходящото помирение: „Да не мразиш брата си в сърцето си...“ Първото нещо, заповядано от Лев.19:17 спрямо обиждащия брат е изпитването на състоянието на нашите собствени сърца. Не се споменава за незабавно поучаване на този субект. Трябва да запомним, че от избобилото на сърцето говори устата. „Комуникация е изкуството на изразяване с богобоязлив начин това, което е в сърцето ми, както внимателното изслушване и пълното разбиране на това, което другият мисли и чувства.“5 Не е възможно да се изобличава в правилен дух, ако ние не сме се подчинили върно на първата част от стих 17, който заповядва да няма омраза в нашите сърца. Интересно е да се отбележи, че текстът показва, че обратната ситуация е също върна. Ако някой пропуснат да изобличи брата си, те не са го обичали в сърцата си. Тук Библията съчетава концепциите за добра комуникация с разрешението на конфликта.

Какво се случва когато се използват погрешни методи?

Лев.19:17 ни предупреждава, че когато не се справим подходящо с прегрешението на брат ни против нас, ние носим неговия грях. Понасянето на греха на нашия ближен поради това, че не сме го изобличили може да изглежда малко строго. Все пак вярвам, че това е една концепция, която трябва да изучим по-сериозно, за да бъде прилагана успешно в нашите домове и църкви. Изглежда всички ние често търсим по-леки пътища за разрешаването на проблемите като „смитаме неприятностите под чергата“. Но това очевидно не е Библейският начин за справяне с конфликта. Бог призовава това поколение да изследва нашите методи за разрешение на конфликти. Само на стъпка сме от това Библейското помирение да върне обратно мира в нашите взаимоотношения и църква.

КАК МИСЛИТЕ?

1. Как трябва да реагира някой, ако е направено изобличение, но не последва извинение в отговор?
2. Какви са условията за изпълнението на изискванията относно сърцето в Лев.19:18?

1 – Bill and Lynne Hybels, *Fit to Be Tied* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1991), p.128

2 – Child Guidance, pp.280,281

3 – Ibid., p.281

4 – Ted Tripp, *Shepherding a Child's Heart* (Wapwallopen, Pa.: Shepherd Press, 1995), p.77

5 – Ibid., p.99

ИЗСЛЕДВАНЕ

Пс.37:8, Мат.5:22, 12:1-14, 18:15-18; Марко 7:6-13; Фил.2:1-16; Кол.3:12-15; Ефес.5:21-6:4

С ДВЕ ДУМИ

Великият протестантски реформатор Мартин Лутер го нарече *Haustafel*, което буквално означава „дъска за съобщения в дома“ или списък със задължения. Писанието е ясно по отношение важността и естеството на смирението и саможертвата в дома. Въпреки, че някои пасажки са адресирани конкретно към съпруга, съпругата или децата, пасажите говорят за личност, имаща ума и характера на Христос и точно това е главното. Нашите собствени сърца, а не настроеността на нашите партньори или обстоятелствата около нас, са ключът към дома на изцеление и сигурност

А ЗАЩО НЕ?

- Прочетете Ефес.5:21-6:4 и след това направете описание за работата на съпруга-баща, съпругата-майка и децата в един християнски дом.
- Прочетете Ефес.5:21-6:4 и след това начертайте организационна схема с членовете на семейството в квадратчета... Трябва да бъдат нарисувани линии от едно квадратче до друго, за да се покажат правата и отговорностите един към друг.
- Научете наизуст Филип.2:1-11. Рецитирайте го пред вашата съботно-училищна група.
- Запишете милите думи, които сте казали на членовете на семейството ви през последните седем дни. Запишете ги върху лист хартия от лявата страна. Отдясно напишете негативните неща, които сте казали. Отразете върху двете колонки това, което се нуждае от промяна.
- Използвайте записваща камера, за да интервюирате родителите във вашата църква. Задайте следния въпрос: „Как възпитавате и ръководите своите деца, за да станат последователи на Христос?“ Споделете това интервю със съботно-училищната група.
- Напишете сценка или скеч, представящи уморена съпруга и безразличен съпруг. Подгответе два различни завършека: един с помирение и прощение, и друг – с наранени чувства и закоравени сърца.
- Дискутирайте горния скеч с приятели и поискайте тяхното сътрудничество.

ПОЛЕЗНИ ВРЪЗКИ

„Осветеният живот“, глава 10

Bill and Lynne Hybels, *Fit to Be Tied*, chaps. 2,5

<http://www.family.org>